

Het beloofde land.

Gianni Meersman moet stoppen met koersen.

Een donderslag bij heldere hemel. Voor Gianni zelf. Voor zijn gezin. Voor zijn ouders. Voor 'de bende'. Voor zijn familie en supporters. Voor allen die ik vergeten ben.

Het hakte er ongetwijfeld stevig in. Waar het bij de dichte kern hakt, snijdt het bij de liefhebbers van de koers.

De koers wacht op niemand.

Zelf schrok ik er ook van. Maar zag er meteen ook opportuniteiten in, in de eerste plaats voor Gianni zelf en de mensen die dicht bij hem staan, hem liefhebben.

Opportuniteiten? Een prille dertiger die zijn seizoen afsloot met internationale allure. Verlangend naar een nog ultiemer doel. Een ritzege in een drie weken-durende ronde, ergens in Frankrijk. En nu plots, 'basta!'. Tabula rasa! Noem je dat opportuniteiten?

Volmondig: JA!

Koersen is fijn. Als het goed gaat.

Koersen is fijn. Als je geleefd wordt.

Koersen is fijn. Als je het graag doet.

Koersen is fijn. Als het gezond is.

Koersen is fijn. Zolang het geen verplichting wordt.

'Zij' (of wij), die van moeder natuur op motorisch vlak mindere gaven toebedeeld kregen. 'Zij' dromen van een bestaan als profwielrenner. Het ontdekken van vele landen. Hoofdzakelijk vertoeven in warmere en meer oogstrelender oorden. Altijd met generatiegenoten aan tafel schuivend, grappend en grollend. 'Zij' die gaan fietsen als ontspanning, waar niets moet. 'Zij' die kinderen van acht zien opkijken naar geschoren benen, hoog opgetrokken kousen, aerodynamisch gestylde kapsels, glimmende zonnebrillen, bruingebronsde rennersarmen en –benen (toch driekwart ervan). Ja, 'Zij' zien 'zij', de 'mannen die fietsen voor de kost' als het ultieme. Maandelijkse cijfers op hun bankrekening waar ,Zij, jaren moeten voor werken. 'Zij' willen 'zij' zijn.

Tot daar het sprookje, slash, fabeltje.

Staan, Zij, er ook soms bij stil dat na jarenlang uren op dat te smalle zadel zich door het landschap te bewegen, 'zij', het soms eens kotsmoe zijn? Dat kost, kots wordt? Kotsmoe van door regen en wind te MOETEN fietsen, omdat ze de motorische gave hebben en deze, bij toeval ontdekten. Kotsmoe van het volgen van trainingschema's met interval, waarbij voor de achtduizendvierhonderdvijfendertigste keer de Trieu opgesprint wordt aan een bepaald wattage of een bepaalde trap- of hartslagfrequentie? Kotsmoe om steeds weer in de belangstelling te staan, positief als het goed gaat en verantwoording aflegend als het minder gaat. Kotsmoe om na elke training die clownesk-uitziende compressie-kousen rond hun afgetrainde benen te wikkelen? Dat compressie, stilaan depressie wordt?

Staan, Zij, er ook bij stil dat, Zij, na 17 uur het werk achter zich laten en gewoon kunnen gaan zetelen voor TV met binnen handbereik, cola en chips als 'compagnons de route'? En dat, zij, die renner zijn voor de kost, soms wekenlang, elke avond terug naar hun eentonige hotelkamer sukkelen. Leven vanuit hun valies en van luchthaven naar luchthaven, ver weg van thuis, waar vrouw en kind voor

elkaar dienen te zorgen? Staan, Zij, er ook bij stil, dat, zij, steeds weer op hun voeding dienen te letten, afgewogen, en dat zij in het weekend niet beschikbaar zijn voor afspraken met de bende, verjaardagsfeestjes, cinema-avonden, bourgondische familiemaaltijden en ga zo maar door?

Zouden sommigen van 'zij', niet liever 'Zij' zijn?